

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Szak/20/2018
Identifikačné číslo spisu: 1018200769
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1018200769.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): H. P., nar. XX.XX.XXXX štátna príslušnosť Pakistanská islamská republika, bez dokladu totožnosti, t.č. pobytom Detský domov „Dlaň“, Kpt. Nálepku 396/5, 068 01 Medzilaborce, zastúpeného opatrovníkom: Mgr. U. W., Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Stropkov, právne zastúpeného Centrom právnej pomoci, kancelária Bratislava, Nám. Slobody 12, 810 05 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica, Sládkovičova 25, Banská Bystrica, o správnej žalobe vo veciach zaistenia, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Sa/51/2018-40 zo dňa 1. júna 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB5-15-012/2018-AV zo dňa 06.04.2018 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) rozhodol o zaistení sťažovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 a písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, nakoľko existuje riziko jeho úteku,

a na účel výkonu administratívneho vyhostenia dňom 06.04.2018. Sťažovateľ bol umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. Žalovaný podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 06.10.2018. Vo výroku tiež poukázal na existenciu rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica č. PPZ-HCP-BB5-15-011/2018-AV zo dňa 04.06.2018 (správne zo dňa 06.04.2018), ktorým bol sťažovateľ podľa § 82 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. administratívne vyhostený a bol mu uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na 1 rok.

2. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný uviedol, že sťažovateľ bol zadržaný dňa 06.04.2018 pre podozrenie z neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky a naplnenie dôvodov administratívneho vyhostenia podľa ust. § 82 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. Po jeho predvedení na správny orgán bolo voči nemu začaté konanie o administratívnom vyhostení podľa § 77 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. a bola s ním spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia č. PPZ-HCP-BB5-15-006/2018-AV. Lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že na území Slovenskej republiky nemá udelené povolenie na pobyt, nie je žiadateľom o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky alebo v inom členskom štáte a nemá udelené vízum.

3. Žalovaný skonštatoval, že bolo rozhodnuté o administratívnom vyhostení sťažovateľa, určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na jeden rok a lehota na vycestovanie z územia Slovenskej republiky sťažovateľovi nebola určená. S poukazom na ust. § 88 ods. 1 písm. a) bod. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. osvetlil riziko úteku. Uviedol, že sťažovateľ na území Slovenskej republiky nemá udelené povolenie na pobyt, je bez finančných prostriedkov a pri vydávaní rozhodnutia o zaistení sa opieral o dôkazné prostriedky, ktoré vyplývali najmä z informácií zo zápisnice o vyjadrení účastníka konania, z výsledkov lustrácie v informačných systémoch polície a dospel k záveru, že existuje reálne vysoké riziko a dôvodná obava, že sťažovateľ v prípade uloženia alternatívy zaistenia a prepustenia na slobodu ujde.

4. Žalovaný poznamenal, že pred vydaním preskúmaného rozhodnutia sa zaoberal aj tým, či bude možné vykonať administratívne vyhostenie, teda či bude naplnený účel zaistenia. Poukázal na ust. § 90 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z., podľa ktorého potrebné opatrenia a úkony na výkon vyhostenia účastníka konania je povinné vykonať zariadenie, v tomto prípade Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, ktorý na základe značných skúseností súvisiacich s vykonávaním potrebných opatrení a úkonov na výkon vyhostenia štátnych príslušníkov Pakistanskej islamskej republiky v súvislosti s dĺžkou návratovej procedúry, odporučil správne orgánu zaistiť cudzinca na 6 mesiacov ak spolupracuje a na šesť mesiacov ak nespupracuje a nemá doklad. Podotkol, že sťažovateľov zdravotný stav je podľa jeho vyjadrenia dobrý.

5. Sťažovateľovi bola poskytnutá možnosť vyjadriť sa k postupu žalovaného pred vydaním preskúmaného rozhodnutia, k jeho podkladom a spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie v zmysle § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), bol vyzvaný, aby sa vyjadril v zápisnici o podaní vysvetlenia č. PPZ-HCP-BB5-15-006/2018-AV zo dňa 06.04.2018, bol mu predložený kompletný spisový materiál tvoriaci podklady pre vydanie rozhodnutia o zaistení, pričom sťažovateľ uviedol, že k predmetnému konaniu nemá viac čo dodať, nežiadal jeho doplnenie alebo zmenu.

6. Žalovaný uviedol, že sa zaoberal aj rešpektovaním práva na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), pričom zistil, že sťažovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadnu rodinu a rozhodnutie je preto v súlade aj s Dohovorom.

7. S poukazom na vyjadrenia sťažovateľa v zápisnici o podaní vysvetlenia a všetky dôkazy mal za preukázané, že sťažovateľ nespĺňa zákonné podmienky pre uloženie alternatív zaistenia.

II.

Konanie na krajskom súde

8. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veciach zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- žalovaný nesprávne právne posúdil, nedostatočne preskúmal a odôvodnil riziko úteku vo vzťahu k aplikácii menej prísnych donucovacích opatrení;
- žalovaný nedostatočne odôvodnil dĺžku zaistenia, ktorú sťažovateľ označil za neprimerane dlhú a neodôvodnenú.

9. Krajský súd v Bratislave v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.), konštatujúc včasnosť podania správnej žaloby zistil, že jej nebolo možné vyhovieť najmä z týchto dôvodov:

- krajský súd nezistil, že by preskúmané rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci;
- presnú dobu zaistenia nie je možné predbežne presne určiť, nakoľko závisí od množstva podstatných faktorov;
- z výpovede sťažovateľa vyplynulo, že v lete v roku 2017 opustil domovskú krajinu, s cieľom dostať sa za bratom do Španielska ako aj priebeh tejto cesty;
- v danej veci existuje vykonateľné rozhodnutie zo dňa 06.04.2018 č. PPZ-HCP-BB5-15-011/2018-AV o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky a členských štátov Európskej únie na dobu 1 roka;
- žalovaný v súvislosti s dĺžkou návratovej procedúry (podľa odporúčania Útvary policajného zaistenia Medveďov) zaistil sťažovateľa, ktorý nespolupracoval a bol bez dokladu totožnosti, na čas 6 mesiacov, teda na čas nevyhnutne potrebný do doby zrealizovania výkonu administratívneho vyhostenia, nakoľko bolo nevyhnutné pristúpiť k lustráciám a následnému zisťovaniu jeho totožnosti, zaslaniu žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu, pričom stanovená doba sa môže skrátiť;
- poukázal na neistotu sťažovateľa v otázke jeho žiadosti o azyl v Srbsku a žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej, pričom ide o skutočnosti podporujúce správnosť lehoty zaistenia
- sťažovateľ sa napriek prebiehajúcemu azylovému konaniu v Srbsku ďalej presúval do iných krajín z čoho napokon vyplýva aj existencia značného rizika úteku v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z.
- z výpovede sťažovateľa nevyplývajú dôvody, ktoré by mohli dať základ pre aplikáciu miernejších donucovacích opatrení zo strany žalovaného.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

10. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Sťažovateľ v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd nesprávne právne posúdil jeho žalobnú námietku týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rizika úteku sťažovateľa. Poukázal na závery kasačného súdu uvedené v rozsudkoch pod sp. zn. 1Szak/6/2018, 1 SZa/16/2016, 10Szak/3/2018. Uviedol, že len samotný cieľ cesty sťažovateľa neodôvodňuje záver, že ujde alebo sa bude skrývať.

12. Krajský súd sa s dostatočnou starostlivosťou nevenoval argumentom sťažovateľa týkajúcim sa nedostatočného odôvodnenia rizika úteku sťažovateľa v preskúmanom rozhodnutí. Žalovaný sa odôvodnením rizika úteku dostatočne nezaoberal, čo malo za následok nepreskúmateľnosť preskúmaného rozhodnutia.

13. Záverom uviedol, že krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a následne ju nesprávne

právne posúdil. Preto navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby kasačný súd nepriznal náhradu trov konania účastníkom.

B)

14. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 06.07.2018 poukázal na stanovisko k správnej žalobe zo dňa 21.05.2018. Žalovaný bral do úvahy individuálne okolnosti týkajúce sa daného prípadu a podľa dôkazov a zistených okolností dospel k záveru, že skutočne môže dôjsť k naplneniu účelu zaistenia. V dobe po jeho zaistení, na základe praktických skúseností žalovaného s osobami s obdobným profilom existoval reálny predpoklad, že bude možné realizovať výkon administratívneho vyhostenia.

15. Vyhodnocujúc existenciu rizika úteku žalovaný vychádzal najmä z okolností, za ktorých bol sťažovateľ zaistený, nemožnosti zistiť jeho totožnosť, spôsobu akým sa dostal na územie Slovenskej republiky, neoprávnenosti jeho pobytu na území Slovenskej republiky, vyjadrení sťažovateľa a absencie finančných prostriedkov.

16. Za účelom zdôvodnenia žiadosti o udelenie azylu sťažovateľ uviedol, že dátum jeho narodenia je XX.XX.XXXX a teda je maloletou osobou. Na základe znaleckého posudku, vypracovaného Inštitútom forenzných medicínskych expertíz, s.r.o., Boženy Němcovej 8, Bratislava, bolo zistené, že sťažovateľ je s veľmi vysokou pravdepodobnosťou mladší ako 18 rokov a jeho vek sa pohybuje v intervale 16 až 17 rokov. Dňa 31.05.2018 bol do zariadenia doručený originál dokumentu, ktorý potvrdzuje vek a totožnosť sťažovateľa. Z tohto dôvodu bol sťažovateľ dňa 01.06.2018 prepustený zo zaistenia, bol mu ustanovený opatrovník a bol dopravený do zariadenia pre maloletých Detský domov „Dlaň“, Kpt. Nálepku 396/5, 068 01 Medzilaborce. Od 13.06.2018 má sťažovateľ ustanoveného opatrovníka- Mgr. U. W., ÚPSVaR Stropkov.

IV.

Právny názor kasačného súdu

17. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) s prihladením na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

18. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. júla 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

19. V predmetnej veci žalovaný rozhodol o zaistení sťažovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 a ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b/ zák. č. 404/2011 Z.z. Podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 06.10.2018.

Podľa § 88 ods. 1 písm. a) bod 1 zák. č. 404/2011 Z.z., policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak existuje riziko jeho úteku.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z., policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny a účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zák. č. 404/2011 Z.z., štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas

tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 písm. a) a písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z., policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

20. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti vytýkal krajskému súdu nesprávne právne posúdenie žalobnej námietky týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia existencie rizika úteku v jeho prípade. Tiež namietal, že krajský súd sa s dostatočnou starostlivosťou nevenoval týmto argumentom sťažovateľa a preskúmané rozhodnutie je pre namietaný nedostatok odôvodnenia nepreskúmateľné.

21. V súvislosti s namietaným rizikom úteku kasačný súd poznamenáva, že z ustanovenia § 88 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. vyplýva, že rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá povolený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

22. Pod pojmom riziko úteku je potrebné rozumieť samotné podozrenie z existencie rizika úteku. Preto niekedy pre záver o existencii rizika úteku (§88 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z.) postačí zistenie, že je pravdepodobné, že príslušná zákonom predvídaná skutková podstata bola naplnená. Môže to tak byť však iba v prípade, že takáto eventualita je najpravdepodobnejším vysvetlením skutkových zistení a že na základe dostupných údajov sa javia byť významne pravdepodobnejšie ako iné do úvahy pripadajúce vysvetlenia.

23. V súvislosti s posudzovaním existencie rizika úteku kasačný súd poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, napr. v rozsudku sp.zn. 1Sza/16/2016 zo dňa 11.08.2016, podľa ktorej „Pri posudzovaní existencie rizika úteku a vyplývajúcej potreby zaistenia sa musí zohľadniť odmietnutie vstupu na hranici, existencia záznamu v SIS, chýbajúce doklady, chýbajúce miesto bydliska, absencia spolupráce a ďalšie relevantné náznaky/kritériá. Avšak aj v prípade prítomnosti uvedených indikátorov, tieto neodôvodňujú nevyhnutne opatrenie zaistenia per se. Vyššie uvedený zoznam kritérií by sa mal vziať do úvahy ako prvok pri celkovom posudzovaní jednotlivej situácie. Často kombinácia niekoľkých z vyššie uvedených kritérií poskytne základ pre oprávnený predpoklad „rizika úteku“. Vyžaduje sa individuálne posúdenie každého prípadu, pričom dôležitým faktorom môže byť práve správanie zaistej osoby v čase od vstupu na územie niektorého z členských štátov Európskej únie.“ Napokon ani pôvodný cieľ cesty sťažovateľa do iných krajín Európskej únie bez ďalšieho nepredstavuje dostatočný predpoklad existencie rizika úteku (m. m. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sza/8/2016 zo dňa 30.03.2016, sp. zn. 10Sza/3/2017 zo dňa 09.02.2017).

24. Z rozhodnutia žalovaného vyplynulo, že vychádzal najmä z okolností, za ktorých bol sťažovateľ zaistený, absencie cestovného dokladu, existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení, neoprávnenosti jeho pobytu na území Slovenskej republiky, vyjadrení sťažovateľa v zápisnici a absencie finančných prostriedkov. Tiež z absencie cestovného dokladu vyplynula potreba zabezpečiť jeho vydanie na účely administratívneho vyhostenia, pričom žalovaný vychádzal z praktických skúseností Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov so zabezpečením administratívneho vyhostenia osôb s obdobným profilom.

25. Zo záverov preskúmaného rozhodnutia nemožno vyvodiť, že by žalovaný ustálil existenciu rizika úteku výlučne z informácie o cieľovej krajine sťažovateľa (Španielsko). Naopak z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplývajú viaceré dôvody, na základe ktorých žalovaný odôvodnil potrebu zaistenia sťažovateľa i keď odkazom na informácie zo zápisnice o vyjadrení žalobcu a výsledkov lustrácie a výsledkov lustrácie v informačných systémoch polície nachádzajúcich sa v spise (čo možno

dôvodne vytknúť ako formálny nedostatok) nespôsobujúci však v danom prípade, pri zachovaní princípu individuálneho prístupu v rozhodovaní, objektívnu nepreskúmateľnosť samotného rozhodnutia.

26. V súvislosti s tým, je potrebné pripomenúť, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu nemožno odvodzovať od subjektívnej predstavy sťažovateľa o tom, ako podrobne by malo byť rozhodnutie správneho orgánu odôvodnené, ale musí ísť o objektívny stav, znemožňujúci preskúmanie napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ani s prihliadnutím k obsahu spisu resp. úkonom účastníka.

27. Pokiaľ ide o vytýkaný nedostatok napadnutého rozsudku, vyplývajúci zo skutočnosti, že sa krajský súd s dostatočnou starostlivosťou nevenoval argumentom sťažovateľa o nepreskúmateľnosti záverov žalovaného o existencii rizika úteku a tiež že krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a následne ju nesprávne právne posúdil (podľa obsahu kasačnej sťažnosti sťažovateľ tieto vady vytýkal rovnako len vo vzťahu k posúdeniu existencie rizika úteku), kasačný súd poukazuje na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku (najmä v jeho bodoch č. 34, 38, 40 a 44). Z obsahu napadnutého rozsudku mal kasačný súd za preukázané, že krajský súd vychádzal zo skutočností, vyplývajúcich z administratívneho spisu, ktoré v zmysle vyššie uvedených záverov kasačný súd uznal za dostatočné, pre uvedenie záveru o existencii rizika úteku. Kasačný súd zároveň poukazuje na to, že sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti, vytýkané pochybenia krajského súdu nepodložil žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi. Preto nepovažoval za dôvodnú námietku o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci.

28. Napokon z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že sa krajský súd spomínanou námietkou zaoberal, pričom opísal históriu príchodu sťažovateľa na územie Slovenskej republiky, jeho konanie spočívajúce v požiadaní o udelenie azylu v Srbsku, kde nevyčkal na rozhodnutie o žiadosti, uviedol, ktorá krajina je jeho cieľom (Španielsko) a na základe takéhoto správania následne ustálil záver o existencii rizika úteku. S uvedeným názorom sa stotožnil aj kasačný súd, ktorý vo svojej rozhodovacej praxi mnohokrát poukázal na správanie sa štátneho príslušníka tretej krajiny v minulosti, ako významný prvok pre vyvodenie záveru, že pravdepodobne nebude konať v súlade s právom a bude sa vyhýbať návratu. Takáto skutočnosť môže viesť k odôvodneniu predpokladu existencie rizika úteku a pokiaľ na ňu krajský súd v napadnutom rozsudku poukazuje, nemožno mu nič vytknúť. Kasačný súd sa nemohol stotožniť ani s ostatnými, sťažovateľom namietanými nedostatkami rozsudku, nakoľko v aplikačnom postupe krajského súdu nezistil nedostatky právneho posúdenia existencie rizika úteku a jeho závery považoval za dostatočne presvedčivé. Preto kasačný súd považoval sťažovateľom uplatnený dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. za neopodstatnený.

29. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08, III. ÚS 465/2016).

V

30. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď správnu žalobu zamietol, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p zamietol.

Podľa § 461 S.s.p. platí, že kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

31. O trovách konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ktorý bol v konaní neúspešný právo na náhradu trov konania pred kasačným

súdom nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.